

Нашитъ войскари влѣзоха въ Гевгели. Мжно може да се опише безграничната радостъ на тамошнитъ българи, които посрещнаха своитъ освободители. Войниците бѣха отрупани съ цвѣтя. На младитъ български воини се струваше, че не стѣпятъ на земята, а хвърчатъ.

— Добре дошли, синко! — заливаше се въ сълзи една старица.

— Божичко! Виджъ ги, ма! Какви сж хубавци, маминитъ!

Войниците вървѣха бодро, съ свѣтнаши отъ радостъ очи.

— Отдека идете? — пита бѣлобродъ дѣдо. — Отъ Софията ли?

— Отъ София, дѣдо. Отъ столицата на велика България!

— И азъ имамъ синче тамо. Климе се казва. И е колко вазе. Дали ще дойе тука?

— Климе ли казвашъ, дѣдо? Климе, гевгеличето, дето има млѣкарница въ София?

— Той, сине, — зарадва се старецътъ. — Познавашъ ли го? Пи-

суваше по-рано, па напokonъ душманитъ запряха писмата.

— Познавамъ го, дѣдо, какъ да го не познавамъ. Ние сме другари съ него. Той идва подиръ насъ. Танкистъ е.

— Що казвашъ? Какъвъ?

— Танкистъ, танкистъ, — поясни войникътъ усмихнатъ. — Войникъ съ желѣзна кола, танкъ. Прилича на костенурка, но лети като автомобилъ.

— Ой, ой, какъвъ ми станалъ юнакътъ! — развълнува се стариятъ българинъ.

Пристигна командирътъ на полка. Войниците му разказаха за Климето, и командирътъ потупа стареца по рамото.

— Чудо синче имашъ, дѣдо. Отличенъ боецъ. България се гордѣе съ такива синове!

При тия думи старецътъ съвсемъ умекна. Едри сълзи като лѣтень дъждъ закапаха по обгорѣлото му лице. Драго му бѣше да чува такива похвали за сина си.